

καμε ἀπὸ γονεῖς μὲ τὸν κοινὸν φυλετικὸν τύπον. Οἱ παραλλαγές λοιπὸν σὲ μᾶς πρωτοφάνηκαν, γι' ἀφτὸν καὶ μᾶς κατηγοροῦν. Μὰ τοῦτο δὲ κάνει καὶ τὴν ἐξαιρετική μας ἀξίαν, τὴν οὐλετικήν, ἐννοῶ. Γιατί, ὅπως πολὺ ἔφρολος ἀποδείχνεται, οἱ παραλλαγές μας ἀφτές, δὲν εἰναντιούνται γιατί ὅφελος δικό μας, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, όλλαξ ὅλως διέλουν γιατί τ' ὅφελος τῆς φυλῆς. Τι λέγω ὅφελος; δίχως τις παραλλαγές ἀφτές η νέωση τῆς φυλῆς μας τῶν ἀδυνάτων νὰ γενεῖ.

Από τ' έλλο μέρος δὲν είν' ἀκόμα φανερό δια-
πέρχεσαν στοὺς ἀπογόνους μας οἱ πολύτιμες ἔργες
παραλλαγὴς ποὺ σὲ μᾶς πρωτοράνηκαν, κ' ἡ κοινω-
νία μας σὰν πετρωμένο σιδερόγλυφα ἀγτιστέκει στὴ
διανοητικὴ γονιμοποίηση ποὺ προσπαθοῦμε νὰ τὶς
κάθομε.

Αφτὸν λοιπὸν τὰ ἀπαρχαῖτητα χαραχτηριστικά μὴν ὑπάρχοντας, σὲ τί στηρίχτηκε ὁ Κος Μ. γιὰ νὰ κάμει τὴν διάγνωσή του, δὲ φαίνεται. Νὰ μῆς ἔξετάσει ἔνα δὲ μποροῦσε νάχει τὴν τιμήν. Δὲ λέγω γιὰ τὸ σωματικὸ τύπο. "Οσο γι' ἀφτὸν δὲ θάχαψε ἀνάγκη ἀπ' τὴν γιατρική. Τὸ σωματικὸ τύπο τὸν ζήτησε κ' ἡ καλλιτεχνία, ἡ ζωγραφικὴ κ' ἡ ἀγαλματοποιία· τὸν εἶθερ' ἡ καθεμικὴ μὲ τὴ δική της μέθοδο, καὶ φάνηκε πώς δὲν εἶται διαφορετικὸς ἀπὸ κείνον ποὺ εἶθες κ' ἡ γιατρικὴ ἀπὸ μέρος της. 'Απὸ τὸ πρότυπο ἀφτό, ἀπ' τὸν κανόνα, ὅπως τὸν λέν, κανένας μᾶς δὲν παραστρατεῖ σημαντικά· κανένας μᾶς δὲν εἰναι ὑπερβολικὰ ψηλὸς ή κοντός, δὲν ἔχει ἔξη δάγκυλα, ἀφτιὰ χαλασμένα, δὲν εἰναι μικροκέφαλος, πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

"Οσο πάλις γιατί τὸ νοητικὸ κανόνα, ἀρτουνοῦ
δὲν εἴθε' ἀκόμα ἡ ἐπιστήμη σύτε τὴν πρώτη δρι-
στικὴ βαση. Εέρομε πώς ἐγκέφαλος μὲ πολλοὺς γύ-
ρους δείχνει διανοητικὴ ζωὴ πλούσια κ' ἄλλα διέ-
φορα τέτια... Πλὴν ἀρτὰ εἶναι γενικόττες, καὶ ἀπὸ
γενικόττες πέρα δὲν προχώρεσ' ἡ ἐπιστήμη, καὶ
πέρ' ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην νάγει προχωρέσαι ὁ Κος Μ...
τίποτις τέτοι δὲν ἀκούσαμε ὡς τώρα. Κανόνα τὸ
λοιπὸν γιὰ τὶς ἐγκεφαλικὲς ἀναλογίες. Ήπως γιὰ τὶς
σωματικὲς, δὲν ἔχομε. Μή κι ἀν ὑπαρχε σὲ πολὺ δὲ
θὰ χρησίμευε. Τοῦ ἐνθρώπου μᾶς ἐνδιαφέρεις ἡ ζωὴ.
Τί θὰ μας ὠρελοῦσε σῆη μας ἡ μυστικότητη. Όσο
δὲν μποροῦμε νὰ ιδοῦμε τὸ μυαλὸ τοῦ ζωντανοῦ ἐν-
θρώπου; Γιὰ τοῦ ἀσήμαντου τὸν ἐγκέφαλο κανεὶς
δὲ θὰ σπάνει τὸ κεφάλι του νὰ κάνει μετὰ θάνατον
βαθιές μελέτες, καὶ τοῦ σημαντικοῦ κ' ἔξοχου ἡ ζωὴ
καὶ τὰ ἔργα εἶναι οἱ καλύτερες ἀπόδειξες τῆς ὑπε-

АЛЕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΑΠΟΣΩΣΤΡΑ

"Οτ" είχε βασιλέψει ο ἡλιος. Κατεβαίναμε τόστενό καλδερίμι, τὸν κατήρορο. Ζερβάς μεριά, στὸ κάτω σκαλοπάτι τοῦ παληγοῦ σπιτιοῦ τοῦ Γιάννου τ' Ἀγιώτη (μιὰ φορά ἡταν τοῦ Γιάννου τ' Ἀγιώτη, ὅταν δὲ μακαρίτης ἐζούσε καὶ ἐμεθοῦσε ἀκόματώρα δὲν ξέρω πλειά τίνος είνε, γιατὶ πέρασαν τόσα χρόνια!) καθέταν ἡ Μορισώ, τὸ Γιαλινάκι, μὲ τὴ ρόκα της, μὲ τὰ δέράχτι της, μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλες, κι' ἀλεθεὶς ἡ γλῶσσά της. Τὴν στιγμὴν ποῦ περνοῦσα, ἀκούσα νὰ πέσῃ μιὰ παροιμία ἀπ' τὸ στόμα της:

— Τρεῖς ὅπ' σ' ἔχω, ἄντρα, καὶ τρεῖς ὅπ' μέχεις ἔξη· καὶ τρεῖς τοῦ παιδίου, ἐννιά...

* Ἐκεῖνο τὸ δειλενό, εἶχε σπαργανίσει, καθὼς έ-

ροχῆς του. Ἡ ἐγκεφαλοσκοπία λοιπὸν τὸ πολὺ θά
ἔρχουνται νὰ ἐπιβεβαιώσει τὰ δύο θὰ ξέραμ' ἀπ-
τὴ ζωὴ.

"Οπως για τὸ σωστὸν ζηθρωπον, τὸ δικαιοντα καὶ για τὸ βλαμένον" κι ἡ ψυχογιατρικὴ ἔλλο ιδεαίτερο τρόπο δὲν ἔχει· καὶ ἀφτὴ πηγαίνει ἀπὸ δέξιω μέσα· κι ἀφτὴ ἀπὸ τὰ καρδιώχτα κρίνει κι ὅχι ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο που δὲν τὸν βλέπει. Μάλιστα εἰδὼ ή ἐπιστήμη συγκαταβοθηκε μελετῶντας τις χοντροειδέστερες παρατυπίες. Τις ἀλαφρές πασαλλαγές ἀργύτερα τις πρόσεξε καὶ τότες φάνηκε πόσο δύσκολο εἶναι πολλές φορές να βρεθοῦν στὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦρια ἀναμεταξύ θύγεια καὶ πάθηση.

Μά εύτε ή ψυχολογία ή ἐπιστημονική, δέν κατόρθωσε ακόμη τίποτις δριστικό· κι ἀρτή σὲ, κατί γενι

κολό γά τιςτέψει τινάς, λέγει σ' ἀρτὸ άπανω δι Macaulay, πώς σ' ἔνα κόσμο σὰν τὸν τωρινό, γεράτο πειρασμούς, ἔνας ἄνθρωπος ποὺ θάμενε ἴναρτος & δὲ διαβάζει τὸν Ἀριστοφάνη ἢ τὸ Γιουβενάλη, θὰ γίνει κακοήθης ἀν τοὺς ἔχει μεταφραζμένους στὴ γλῶσσα του νὰ τοὺς διαβάζει. Σὲ κοινωνικὴ κατάσταση σὰν τὴν τωρινὴ μας νὰ φοβάται κανεὶς πώς θὰ τοῦ πειράξουν τὸ γένεκο μερικοὶ στίχοι ἑλληνικοὶ ἢ λατινικοί, μιάζει τὸν κακοῦργο ἐκεῖνο ποὺ πηγαίνοντας νὰ τὸν κρεψάσσουν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ βαστάξουν πάν' ἀπ' τὴν κεφαλὴ του μιὰ ὅμπρέλλ' ἀνοιχτή, γιατὶ ψυχάλλει καὶ φοβεύνταν μὴν ἀρπάζει κανένα κρυολόγημα ως ποὺ νὰ πάει στὴν κρεμάλα, καμμιάς διακοσαριάς ξέματα μακριὰ ἀπ' τὴν φυλακή.

·Ο μισοαθώος καὶ μισοεπτάχτης κατάδικος εἶναι τὸ ἔθνος μας, οἱ ιδέες μας είναι τὸ κρυολόγημα ποὺ οἱ ὄμπρελλοφόροι πρόμαχοι τῶν πατρίων κι ἀλλοι παραστεκάμενοι φροντίζουν νὰ μὴν παθεῖ τὸ ἔθνος ως νὰ φτάσει ἐκεῖ ποὺ τὸ πάν.

Μιά τέτια μεγάλη εἰκόνα θὰ μποροῦσε ίσως νὰ καταπιάστει δὲ Κας Μ. Σούκρη και ἀστεία μαζί,
Ζωγραφική και πλαστική και γελοιογραφική. Μένο
κομμάτι περίπλοκη. Ήστάσο μπορεῖ νὰ προετοιμα-
στει και νὰ προγυμναστει μὲ κάτι σκίτσα. Θὰ τοῦ
συστήσουμε ἐμεῖς τί νὰ κάμει, γιατὶ ώς φαίνεται δὲ
βλέπει μονάχος του τοὺς θησαυροὺς πούχει τριγύρω
του.

"Ενα ποδότο σκίτσο — Τυπώθηκε στὸ Τυπογραφεῖο Κτενοῦ ἐν τῷ φυλλαδάκι.—Φοιτητικαὶ σελίδες τοῦ 1902.—"Ἄς τὸ ξερούλισει καὶ θὰ ίδει.

Αλλότερο τὸ Πανεπιστήμιο, μπρὸς οἱ καθηγητὲς
καὶ πίσω οἱ μαθητὲς, ἐπικασαν τὸ δρόμο γιὰ νὰ γυ-
ρίσουν τὰ μπρὸς πίσω στὸ μεσαιῶνα. Τὸ όλογερὸ κα-
μένι ἀντὶς νὰ βγάζει σπίθες ἡλεκτρικὲς γιὰ νὰ φω-
τίζει τὸ μέλλον, καταχύνεται νὰ κόστει καρφιὰ γύ-
φτου γιὰ νὰ σταθρώνει ἴδεες κι ἀνθρώπους. Τὸ ξα-
ναγέρισμα ἀφτό σὲ κοινωνικὲς μορφὲς παμπάλαιες,
τὸ ξαναπέσιμο ἀφτὸ στήθεια, στὴ βαθύχρότητα,
στὴν ἀπολυτισμὲ, εἶναι ἵσα ίσα γχραγτηριστικὸ γιὰ
τὸν ἐκουλισμό.

"Εγα δέοτερο σκίτσο

Οι ὑπουργοί, μᾶς λέγει ο Macaulay, ἔωκαν τὴ διοίκησην τοῦ στρατοῦ στὸ λόρδο Galway, ἐμπειροπόλεμο στρατάρχη, ποὺ στὰ πολεμικὰ εἶταν ὅ, τι κ' οἱ γιατροὶ τοῦ Μολιέρου στὴ γιατρική. "Οπως ἔκεινοι, ἔται ἐβρισκει κ' ἔρτος πολὺ πιὸ τιμητικὸ ν"

μαθεν, μια νειόνυφη, ή γυναικα τοῦ Κώστα τοῦ Μπουλτογιάννη. "Εξ ἑρτὰ μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ γάμο. Ἡ θειὰ Μορισώ ἐσκολίαζε, τώρα, κατὰ τὸ δικόνε της τὸν τρόπο, τὸ ὑγιανήτικο ἢ τὸ πρωτεύμαδι, που εἶχεν ἔρθη στὸν κόσμον αὐτόν.

Ούλα τὰ συβάντα τοῦ μικροῦ χωριοῦ, τὰ ὅσα γίνονταν, καὶ τὰ ὅσα δὲν εἶχαν γείνη ἀκόμα, ἔτσι τὰ σκόλιαζε. Δέν χρήματα καρπιά κουβέντα, κανένα μαντάτο, κανένα «λαχρίγιτ», ποῦ νὰ μὴν τ' ἀποσώσῃ. Μ' αὐτὰ, καὶ μὲ τὴν ρόκα της, περνοῦσε τὴν ὥρα της, κ' ἔκανε νὰ περάσουν καὶ τῶν ἄλλων γυναικῶν ἡ ὥρες. Ἀλλοιώς, τί θὰ γινότανε, 'c αὐτὸς τὸν παληγόκοσμο;

Παραπονεμένη, πολύπαθη γυναικά! Ό σχωρεί μένος, δὲ κέντρας της, πέθανε, δὲ ἀδιαφόρετος, καὶ τῆς ἄφησε τρίχα παιδιά. Ό γυιός της, δὲ μεγάλος ἀπὸ τοιαντα χρόνια τώρα, εἶχε πάρη μαυρα πέλαγχα. Άμορος εἶχε γεννη, καὶ δὲν ἀκούστηκε πλειά. Ό ἄλλος, δὲ μικρός, ἀκουγόταν ἀκόμη καζποτε ἵτον στὴν Ἀμέρικα χρόνια, τῆς ἔγραψε πῶς θάρηθη καὶ δὲν ἐρχότανε. Τὴν κόρη της, τὴν εἶχε καλοπαντρέψει, μὰ δὲν εἶχε τύχη νὰ ζήσῃ· πέθανε στη γέννησα, καὶ τὸ παιδί εἶχε ως ποῦ ν' ἀποχτήσῃ τα δικαίωμα δὲ πατεριασμένος του νὰ κληρονομήσῃ τα προικιά, καὶ οὐστερα, στοὺς πέντε μῆνες ξαναπαντρεύει.

τηκε· αὐτὸς ήταν δὲ μεγαλείτερος· καῦμὸς τῆς θεῖας
Μοριστίνας!

Γιὰ νὰ μαλακώσει, ἡ ταλάξιπωρη, τὸν πόνο της,
ἔκαμψε στὴν ἀρχὴν νὰ πέσῃ στὰ θεῖα καὶ σὲ ἀγαθοερ-
γίες. Θέλησε νὰ πάρῃ ψυχεκρύπτον ἐν' ἀρρενό, που-
κανεῖς δὲν εἶδερε τὸν πατέρα του. 'Ἐπειδὴ δύμας
ἡτον πολὺ ἀρεθυσην, καὶ δταν θὰ θύμωνε, θὰ φω-
ναζε τὸ κορίτσιον! μπαστάρδικο!' γιὰ νὰ μὴν κολκή-
τὴν ψυχή της, ἔκαμψε καλλίτερα νὰ τὸ διεώξῃ, ὑστερ'
ἀκό τοεις μέροσις ἀσσοῦν τὸ πῆρε στὸ σπίτι της.

Καμπόσες φορές είχε κάμη, κόλλυβα και λειτουργίες για τους πεθαμμένους. "Υστερ' ἀπ'" ὅλιγο, τὰ ἔφερε ἐδιάδολος νὰ μαλώσῃ μὲ τὸν ἑνα, ἐπειτα μὲ τὸν ἄλλον, παπᾶ τῆς Ἐκκλησιᾶς· τότες καὶ αὐτὴ, γιὰ νὰ μήν τους τὰ χαραμίζῃ, και κολχή τὴν ψυχή της, ἐπαψε τὴς προσφορές και τὰ μνημόσυνα.

Μόνο ἐπήγανε ἀκόμα στὴν Ἐκκλησιὰ, κ' ἐκολ-
λοῦσε κεράκια στοὺς Ἀγίους. "Ταῦτα, ἐπειδὴ μέ-
φτηκε τὸν ἐπίτροπο, πῶς ἔκλεψε τάχα ἡπ'" τὸ παγ-
γάρι, ἐπαφε ν' ἀγοράζῃ ἀπ' τὴν Ἐκκλησιά, κ' ἐ-
παιρνε ἡπ'" τὸν μπακάλη. "Ἐπειτα, δὲ παπᾶς, οὗτοῦ
δὲν τάχε ἀκόμα καλὰ μαζὶ τῷ, τῆς εἴπε γὰρ μὴ
φέρην ηὐθεμένα κεριά, μόνε γὰρ ψωνίζῃ ἡπ'" τὸ παγ-

ἀποτύχει κατὰ τοὺς κανόνες τῆς τέχνης, παρὰ νὰ ἐπιτύχῃ κάνοντας μερικοὺς νεωτερισμούς. Ο μεγάλος ἀφτὸς ἀρχιστράτηγος βόλεψε τὴν ἀκτερατεῖα τοῦ 1707 μὲ τὸν ἐπιστημονικότερο τρόπο. Ἀντάμως τὸν στρατὸν τῶν Βουρβόνων στὸν κάμπο τῆς Ἀλμάντας, παράταξε τὰ στρατεύματα του σύμφωνα μὲ δύσα ἔγραψαν οἱ πιὸ σπουδαῖοι λογογράφοι, καὶ σὲ λίγες ὥρες μέσα ἔγασε 18 χιλιάδες ἄντρες, 120 σπυραῖς, τὸ πυροβολικὸν καὶ τὰ ἀποσκεψές του.

Τέ ἀπόγινε ὁ λόρδος Galway δὲν ζέρω. Ἐμεῖς τὸ δικό μας τὸν Galway τὸν ἔχαναν καὶ τώρα πάλε, καὶ πάλε γιατὶ οἱ περίστασες εἶναι κρίσιμες καὶ τὸν προσκυνοῦμε, καὶ τὸν δοξάζουμε μὲ βούκινα καὶ τούπανα, καὶ θὰ περάσουμε μὲ γαρὰ καὶ ἀγαλλίαση καμπάσους μῆνες ἑελέγχοντας τὸν ἔκφυλο μας.

Νὰ σκίτσα ποὺ θὰ μπορεῖσαν καὶ τὸν Hogarth νὰ ἐλκύσουν. Ως τόσο ἡ δὲ φαίνουντ' ἀκετὰ στὸν Κον Μ. μποροῦμε νὰ τοῦ στέλνουμε κ' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν Πόλην ὑλικὸν πρώτης. Ἐνα χρόνο τώρα καταγνωματεῖ νὰ ἔδιαιλύνομε ἀν κατὰ τὴν Σύναντινή ὄρθογραφία πρέπει ὁ Πατριάρχης νὰ ἀποχωρήσει στὸ "Ἄγιον Όρος εἴτε οἱ ὄχτα στὶς ἐπαρχίες τους. Καὶ γιὰ τὸν ἔθνοστάριο τοῦτον ἀγῶνα, καὶ τὰς καταστάσιμες μὲ τὸ ζῷον ἐκείνους ποὺ μᾶς ἐδώκαν προνόμιο τὴν ἀρτοδοξίαν τῶν ἔκκλησιαστικῶν μας.

Κ' ἐδῶ στὰ μέρη μας, δῆπας καὶ στὰ δικά σας, οἱ ἐντόπιοι ὑπουργοὶ κ' οἱ ἄλλοι: ὅμπρελλοισδροὶ παραστεύμενοι φοβοῦνται πολὺ μάτιας πάθει ἡ ὑγεία τοῦ ἔθνους ἀπ' τὴν ψιγάλα τῆς ἐνόρθωγραφίας μας...

Στὴν μεγάλη τοῦ Γένους Σχολὴ σωστὴ τρομοκρατία. Ἀν κατὰ περίστασην μαθητὴς τολμήσει νὰ πεῖ στὸ φανέρῳ πὼς εἴναι δημοτικιστὴς τὸν ἀποδάλουν. Ἀπ' τὶς καθέδρες τους οἱ καθηγητὲς κατεβάζουν προγονικῆς ἴμφλουνέντζας κατεχράχτες... καὶ ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ ἀραχνιασμένου Φιλολογικοῦ Συλλόγου γιατροὶ νεόβγαλτοι μὲ τὰ ματοτσεύναρχα κολλημέν' ἀπὸ τὴν τούμπλα... εἰδαν, ξάνοιξαν, ξεγόρισαν κι ἤρτοι... τι; πὼς εἴρχαστ' ἔκρυλοι.

Ἡ βριτομανία ἀπλοχωρᾷ καὶ πάει... Ὡς τὰ προγέτες εἴται τὰ ἐπίθετα χλωμά, θύμωρα, ἀγράμματα, ἀντεθνικοί, ἔθνοχτόνοι... τώρα οἱ βριτικὲς σαρκοθηκαὶ καὶ προστύχαινχν. Γενίκαμε φουβλιοφάγοι τώρα ἵσα ισα ποὺ τὰ ρούμπλια πέρχαν τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἀλληνὸν ἔκρη τοῦ κόσμου... ὁ ἀρχιμαρτλοφόρος τσαρπούνιζει στὰ «Πάτρια» ὅτι ἔξιλαμίσθημεν ἵσα ἵσα τώρα ποὺ καὶ τὸ Τούρκος, ποὺ μᾶς εἴχε γιὰ κάτι, κα-

γάρι. Τότε κι' αὐτὴ ἐπαψε νὰ κολλᾶ κεριά.

Ωστόσο, ἐπήγανε ἀκόμα στὴν Ἐκκλησιά. «Υστερα, ἐπειδὴ ἔβλεπε καμπόσες γυναικεῖς, δύοι αὐτὴ τῆς εἴχε γιὰ κλεφτρίνες καὶ γιὰ «παστρικές», νὰ ἔρχωνται καντὰ στὸ σταύρο ποὺ ἀκουμποῦσε, καὶ νὰ κάνουν μακριούς σταυροὺς καὶ στρωτές μετάνοιες, σκανδαλίσθηκε, καὶ δὲν ἐπατοῦσε πλειά στὴν Ἐκκλησιά, γιὰ καμπόσον καιρό.

* *

Τόσο κακότυχη ποὺ ἔμεινε, γιὰ νὰ ἔχῃ μᾶς παρηγοριὰ στὴν μονοτονία τῆς ζωῆς της, ἀποφάσισε καὶ δεύτερη φορὰ νὰ πάρῃ ἔνα ψυχοπαΐδι, ποὺ νὰ είναι ἀπὸ μάνα καὶ πατέρα, γιὰ νὰ μὴν τὴν βαζήν διεργασμὸς, στὸ θυμό της ἀπάνω, νὰ τὸ φωνάζῃ μασταρδό. Ήγρε, ἀλήθεια, ἔνα ὄφανό, ποὺ ἥτον κι' ἀπὸ μακρινὴ γενιά της. Τὸ πῆρε, τὸ ἀνάθρεψε, τὸ μεγαλώσε. Κείνο βγῆκε πολὺ θεληματάρικο, ἀπαιτοῦσε πάντοτε «τὸ δικό του νὰ γένη». Αὐτὴ ἥτον πολὺ ἀψίθυμη, καὶ δὲν ἔκκανε καὶ λαριά οἱ δύο τους. Τέλος, τὸ παιδί, μπαρκάρισε, «πῆρε τὰ μάται του καὶ ἔρυγε», καὶ τὸν δεύτερον χρόνο ἐπνίγη μ' ἔνα καίνι ποὺ ἀρμένιζε. Καὶ πάλι ἡ θειά Μορισίνα ἀπέμεινε ἔρμη καὶ μοναχή.

τάλαβε πὼς δὲ φελάχμε τίποτις... «Ολούς τίλος λέσ καὶ κάτι τοὺς σπρώχνει νὰ φτοῦν βρισιές... Ἐπιδημία... ὡς εἶδος κοπρολαλία ὀμαδιακή.

Νὰ τὸ πάθημα ποὺ ἔπαθε κι ὁ Κον Μ. Δίχως νὰ καταλαβεῖ ποῦθε καὶ πῶς, τοῦ εἰρθε καὶ ἀφούνου ἡ σπρωξιά, καὶ παρόμητη ἡ κοπρολαλική. «Ἐνα γαργάλισμα στὸ λαιμὸ καὶ ἔφτυσε... μᾶς βρισιά ἀπὸ τὸ λεξικὸ τῆς τέχνης του. Τὴν φτυσιά τὴν μᾶζεψε μὲ προσοχὴ σπετσιάρη διεπόρτερ. «Ἐνα μέρος τὸ μεταχειρίστηκε γιὰ τὸν τύπο τῆς πρωτέουσάς σας: τὸ ζῆλο μέρος τὸ ἔστειλ' ἐδῶ, μέσα σὲ δύσια γιὰ τὸν τύπο τῆς Πόλης...» ἐδῶ ἡ κοπρολαλία παίρνει καὶ δίνει... Εἶναι ἡ φιλολογικὴ κ' ἐπιστημονικὴ ἐνασχόληση τῆς μάδας.

Μολοντοῦτο δὲ θὰ βιαστοῦμε νὰ τὸν κηρύξουμε κ' ἐμεῖς ἔκφυλο τὸν καλοθελητή μας τὸ γιατρό. «Ἐπαθεῖ μὰ δὲν πιστέομε νὰ εἴναι ὄργανικὸ τὸ πάθημα. Μπορεῖ καὶ ἐλπίζομε πολὺ πὼς θὰ γιατρεφτεῖ... Καταπιάστηκε τέτια ζητήματα δίχως προετοιμασία ἄλλη, ως φαίνεται, παρὰ τὴν σπρωξιά ἀφτὴ ποὺ τοῦ δώσαν νὰ μᾶς βρίσει... Μὰ τὸ ζητημάχ δὲν εἴναι γιὰ μᾶς... μήπως νομίζει πὼς γιατὶ μᾶς εἴπ' ἔκφυλους γενήκαμε κιόλας; «Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς μέλει εἰν' ἡ δική του ἡ θεραπεία... Τί καλὸ ποὺ θὰ τούκανε ἔνα ταξιδάκι, μιὰς ἀλλαγὴς τοῦ ἀέρος ἔτοι πῶς τὴν συστήνει τὸ Rüchert:

Dat sind weisen
Die durch Irrthum zur Wahrheit reisen.

Θὰ τὸ ἀποφασίσει, (τὸ περιμένομε ἀπὸ ἔνα ἐπιστήμονα) ἄμα πιάσει νὰ ἔξετάσει τὴν ἀτυμόσφαιρα ποὺ μέσα ζεῖ... Ἀφτὰ ποὺ τοῦμαθαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοῦ τάξιμαθαν, τοὺς τύπους του, ποὺ μ' ἀφούς παραβάλε ἐμᾶς καὶ μᾶς εἴρησε ἔκφυλους... τὰ καλούπια ποὺ μέσα γιὰ βέβαια ἔμεῖς δὲ χωροῦμε, γιατὶ ἀφτὰ χάλασσαν, ξεφύλισαν, ξέκαμαν, ἔγιναν χάραβαλα...

«Οταν δὲ νοῦς καταγυρέθοντας ἔδρει κάτι ποὺ δὲν ταιριάζει μὲ τὶς ἰδεῖς, τὶς παραδεγμάτων ἀπὸ τὰ πρὶν, ἡ ἐπιστήμη ἀλλάζει ἀφτές...» Ετοι κάνει ἡ ἐπιστήμη... «Κανόνα γιὰ τὶς σκέψεις, γιὰ τὶς ἰδεῖς μας δὲν πρέπει νάρχομε οὔτε τὸ παλιό, οὔτε τὸ νέο, ἀλλὰ τὸ ἀληθινό», εἶπε ὁ Claude Bernard μεγάλος ἀρχιμάστορης τῆς τέχνης μας... — Τὸ ἀληθινὸν λοιπόν. Τὸ ἀγαπᾶ, ἔχει ἀληθινὴ ἐπιθυμία νὰ τὸ ἔδρει ὁ κ. Μ: ἔφκολο τότες κι ἀπλό. Ἀφοῦ μιλεῖ γιὰς ἔκφυλομέρος, τὸ κριτήριο τόχει μπρός του, εἰν' ἐπι-

στημονικὸ κι ἀντικειμενικό. Τὸ κριτήριο εἰν' ἡ φυλή. Ἀφτηνῆς ἡ ὑγεία, ἡ προκοπή.

Πῶς εἴναι τὸ σωστὸ νὰ περνοῦν τὰ πχιδιά μας ἀπὸ τὴν ἀγγραμματοσύνη τους στὰ γράμματα τὰ ἔθνες; Σ' ὅλο τὸ μεγάλο ἀφτὸ ιθυνικὸ ζητημα μέσα, νὰ ποὺ εἰν' δι κόμπος. «Ἄς τὸ μελετήσαι μὲ ἡσυχία, ἀς τὸ βαθύνει ὁ κ. Μ. Τὸ γλωσσικὸ δργανο ποὺ ἐπιβάλλει τὸ κράτος γιὰ τὴν μόρφωση τοῦ παιδιοῦ, δηλ. τοῦ ιθυνούς, σπρώχνει τὶς νέες γενεὲς σ' ἔκφυλισμὸν νοητικό κι ὁ νοητικός ἔκφυλισμὸς φέρνει καὶ τοὺς ἄλλους. Δὲν είναι γελοῖο καὶ λυπηρὸ μαζί νὰ μελούμε γιὰς φιλολογίες καὶ καλλιτεχνίες; δὲν είναι ἀξιολύπητος ἐκεῖνος ποὺ μαράζει τρώγει τὰ σπλάχνα του καὶ ὀλοένα φιαστιδώνεται καὶ φωνάζει πῶς γίνεται ὅλο πιὸ διμορφος;

Νὰ ὁ κόμπος ποὺ εἴχε νὰ λύσει ὁ κ. Μ. καὶ τὴν ἴδια ὥρα ποὺ θὰ τὸ κατορθώσει, θὰ φωνάζει μονάχος του: «καὶ τοῖς ἐπιστέλλεται καὶ σκιψίθησε θανάτου καθημένος ἐγένετο φῶς μέγα», καὶ στὸ φῶς θὰ ἰδεῖ τὸν ἀφτό του καὶ θὰ ντραπεῖ ὅτι ἔδρισε... ὅτι ἔδειξε κάτι ἀπὸ τὸ νοῦ του ποὺ καλτύερα νὰ τὸ εἶγε κρύψει, σὰν κάτι ἔκφυλοι ποὺ βγάζουν στὴ μόστρα μέρη τοῦ σώματος, τὰ δηποῖα οἱ ἀνθρώποι τούς κρύουν... Τὴν ἀχρήμνια τοῦ νοῦ τους δείχνουν, καὶ μόνο ἀφτή, οἵσοι μαζί βρίζουν

Φῶς! φῶς ἐσωτερικὸ δις ζητήσει κ. Μ. «Η φαινομενολογία ποὺ τὸν δυσκολεύει, τὴν ἔξηγον ἀλλαγὴς ἐσωτερικές... Ἀφτές γιὰ νὰ τὶς ἐννοήσει, τ. βρισιά δὲν είναι καθόλου ἐπιστημονικὴ μέθοδο...

Ο Taine ζωγραφίζοντας πὼς ἡ κλασικὴ ἐποχὴ τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας περάσε στὴ νεώτερη περίοδο, μᾶς δείχνει τὸ Robert Burns ποὺ σκουντώντας τὸ ἀλέτρι ἔδρισκε καὶ τοὺς σπίχους του στίχους νέους, σὰν ἐκείνους ποὺ ἀργύτερα σ' ἄλλα ἔθνη φάνηκαν. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς λέξεις ἀρχαίασμάνες καὶ δεμένες μ' ἔνα νέο τρόπο, κρίθευνταν μιὰς ἐπανάσταση... Διεκόσιοι στίχοι καινούριοι, κ' ἔρτανε... «Ἐτοι τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πήγαινε νὰ σκουράσσει στὸν κλασσικισμὸ πῆρε μιὰ στροφὴ στὸν θάνατο του καὶ μ' ἀφτὸν καὶ ἡ κοινωνία.

Τάραξαν τὸν κ. Μ. οἱ ἀνορθογραφίες μας. Κρίμας νὰ γελαστεῖ τόσο! «Αμ' οἱ ἀνορθογραφίες είναι ίσα ίσα τὸ ζῆλος. Τὸ ζῆλος ποὺ τὶς διατηρεῖ ποὺ τὶς νεώνται τὶς γλώσσες είναι ίσα ίσα οἱ παρατυπίες, οἱ ἀναρρίζεις. Καὶ κάνουμε λίγες ἀκόμα... Σὲ κομάτι θάνατο ώντας ἔπειστερές ψέψομε δὲν θητὴ τὴν σαπίλα, τὴν νέαρα.

βάλη μαστόροις νὰ ξεσκεπάσουν τὸ σπίτι, γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ κρύο, κι' ἀπὸ ἄλλο μέρος, νὰ τοῦ κάμην τὸ σπίτι ἀπάνω του, οἰκονομικά, καθὼς τὸ ζανάλεγε μότερα ἡ θειά Μορισίνα. Ἀληθινά, χωρὶς νὰ τὸ καλούπλογιστῇ, μὲ ζήτα, ἐπῆγε καὶ τοῦ ἔκαμε τὸ ἔγγραφο τὸ «οἰκονομικό», κι' ἔβαλε δύο μαστροχαλαστῆδες μισομεθυσμένους, ἔνα κοντόγιορτο, κι' ἀρχίσαν νὰ κατεβάζουν τὰ κεραμίδια...

Τότε, ξ

"Ετοι κ' ἐμεῖς εἶμαστε" δὲ καλός σπόρος ποὺ θὰ ξαναγεννήσει τὴν φυλή μας. Εἴμαστε λίγοι: «όλιγον ἔστι τὸ καλὸν πανταχοῦ καὶ τίμιον», εἶπε δὲ Ἀριστοφάνης γιὰ τὰ χρυσά μῆλα τῶν Ἑσπερίδων ὅταν εἶχε πρωτοφτάσει στὴν Ἀθήνα δὲ σπόρος τους. "Ἄς μὴ γάνει δὲ καλός μας γιατρὸς τὸν καιρό του γιὰ νὰ ἔβρει δὲν ἔχομε τοῦτο ἢ ἔκεινο τὸ ἐλάττων. Κι ἀν τὸ ἀπόδειγμα, τίποτις δὲ θέποδειγμα. Οἱ ἐσωτερικές μας δύσταρμονιὲς, δὲν ὑπαρχαν, κι ἀν εἰταν Ἐλόγου του σὲ θέση νὰ τὶς ἰδεῖ, θέταν γιὰ μᾶς... Γιὰ τὴν φυλή μας ἐμεῖς εἶμαστε οἱ ζεχωριστοί, οἱ διαλεχτοί, οἱ ἡρωες... Εἴμαστε δυσανάλογοι ἀκόμα γιὰ τοὺς τριγυρινοὺς μας. Μά γιὰ τὴν δυσταρμονία φταιν ἀρτοί. "Ἄς προσέξει δὲ κ. Μ. ἀς καταλάβει. Καιρὸς πιά, δὲτι γιὰ κάτι ἄλλο πρόκειται: παρὰ γιὰ νέες λέξεις καὶ γι' ἀνορθογραφίες.

"Οταν δὲ Roland ὑπουργὸς πιά, παρουσιάστηκε στὸ Λουδοβίκο XVI μὲ φοῦχα ἀπὸ τούχα ἀπλῆ καὶ μὲ σκαρπίνια δίχως φιοῦμπες, δὲ τελετάρχης στήκωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸν σὲ νάθιλε νὰ πεῖ τὶ νέες λέξεις τὶ ἀνορθογραφίες! δὲ ταλαιπωρος δὲν εἶχε καταλάβει δὲτι δῆλα πιά τριγύρω του εἶχαν ἀλλάξει. Νὰ πὼς κι δὲ κ. Μ. κατάντησε πορτιέρης καὶ τελετάρχης στοὺς ὁμπρελλοφόρους προμάχους τῶν «Πατρίων». Σὰν τοὺς γιατροὺς τοῦ Μολιέρου τοῦ φωνάζουν κρατώντας τὸ χορό

dignus dignus est intrare
in nostro sancto corpore.

Μιὰ γεναὶ ἀπόρφαση καὶ μπορεῖ νὰ γλυτώσει ἀπὸ τέτια ντροπή.

"Ἄς κλώσει τρίχα κατσικίσια κι ἀς ὑφάνει μ." ἀρτὴ ἔνα γερὸ τακὶ, μιὰ βασταχεριὰ, δῆπως τὴν λὲν ἐδῶ στὴ Θράκη. "Ἄς τὴν γεύσει μὲ τὴν ὄρθογραφία ποὺ τοῦ μάθαν κι ὅταν θάνατοι συναγμένοι στὸ Πρυτανεῖον οἱ λεγάμενοι, ἃς τοὺς στέλλει τὸ πεσκέσι. "Ως τώρα ἔκκενη τιμὴ στὸ Ἑθνικὸ Πανεπιστήμιο, δῆπως εἰπαν τὰ φύλλα καιρὸς νὰ τιμήσει καὶ τοὺς προγόνους του.

Πόλη. Ἀπρίλιος 1905

ΦΩΤΗΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ
γιατρὸς

Θέντες, τὰ μαντάτα, καὶ τὰς δουλειὲς τῶν ἀλλονῶν. Κ' ἐπέρνας τὸν καιρὸ της νὰ κρένῃ καὶ νὰ ξεστομίζῃ σκόλια γιὰ κάθε τι. "Ἡ μεγαλείτερη δουλειά της ἡτον νὰ λένη τραγουδάκια, νὰ βγάζει: παραγκόμια γιὰ τὸν καθένανε.

"Άμα ἔβγαινε τὸ πουρὸ ἀπ' τὴν Ἐκκλησιά, ἀπὸ τὴ στερνὴ φορὰ ποὺ εἶχε ξαναρχίσει νὰ πηγαίνη, τὸ ἔστρων' ἔκει στὰ σκαλοπατάκια, δχι μακριὰ 'π' τὸ σπίτι της, κ' ἔπιανε λαχριντὶ μὲ τὰς γειτονισσες. Τὴς καθημερινὲς ἔκανε καὶ τὴν ρόκα της, ἐδούλευε κ' ἡ γλώσσα της, σὰν νὰ ἔκαναν ζευγάρια τὰ δυό. Τὴς Κυριακές, ποὺ ἔβλεπε καὶ πλειότερον κόσμο (γιατὶ τὸ στερνὸ κατηφορικὸ καλδερίμι, ἡτον πρώτο σοκάκι κατὰ τὸ γιαλό, δίπλα στὴν πιάτσα) ἀλεθεὶ τὸ διπλὸ ἡ γλώσσα της.

"Ἄν ἔβλεπε κανένας μαραγκὸν τοῦ ταρσανᾶ στολισμένον, μὲ γαλάζια γιαλιστερὴ βράκα, μὲ τὸ φέσι κατακόκκινο, καὶ μακριὰ φούντα, ἔλεγε: «Κόρδα καὶ φούντα, καὶ τάσπια, ποὺν' τα;»

"Ἄν ἐπερνοῦσε καμπιὰ νεισύνη, μὲ διλόχρυσα κεντήματα καὶ ποδογύρια, ποὺ ἡ κορμοστασιά της δὲν τῆς ἐφαίνεται τόσο νόστιμη: «Τί τέμπλα, τί ἀνέμη, θὰ πῶ; κουρμαντέλα, νὰ μὴν ἀβασκαθῆ, τὸ κορμί της!..»

"Ἄν ἡτον κοντὴ καὶ χωρὶς μέση: «Τί κουβάρι

ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

— Καβαλλάρη, πάρω στῖπι
Τὸ γοργὸ, στὸ μονοπάτι

Ποῦ προβαίνεις; καὶ ποῦ πᾶς;

Καβαλλάρη, τὰ σκοτάδια

Σὲ κυκλώνουν στὰ ρημάδια

Τὶ γυρεύεις; τι ζητᾶς; —

— Στοῦ φηλοῦ βουνοῦ τὴ φάκη,

Μέσ' στὴν ἐρημιὰ μονάχη

Ἡ καλή μου μένει ἐκεῖ.

'Απ' τὸ δράμοντα κλεμένη,

Λινώνει σιδεροδεμένη

Μέσ' στὴν μαύρη φυλακή.

Γιὰ τὸ διάμητο τὸ ταῖρι,

Θὲ νὰ χώσω τὸ μαχαῖρι

Μέσ' στοῦ δράκου τὴν καρδιά.

Κι ὅταν θὰ γυρνῶ στὴ χώρα,

Θὰ βασιώ, χαρούμενη ωρα,

Τὴν καλή στὴν ἀγκαλιά.

ΔΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Γιὰ τὸ θέστορδ μας καὶ γιὰ μιὰ
τραγωδία

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ περασμένο φύλλο)

'Απὸ τὴν ζωὴν μας νὰ βγῆ καὶ τὸ θέατρό μας. (1)
Παραχαλῶ νὰ μὴν παρεξηγηθοῦν τὰ λόγια μου τοῦτα καὶ νὰ νομίση κανένας ὅτι γυρεύω νὰ κλειστοῦμε μέσα στὸ στενότατο κλουσὸν τοῦ μισόζενου ἔθνισμοῦ καὶ νὰ μὴν κοιτάζουμε καθόλου γύρω μας τὶ γίνεται στὴν τέχνη, νὰ μὴ βλέπουμε μὲ πιὸ καινούργιο πρόσωπο παντοῦθες ξεπροβάλλει, παρὰ ζαρωμένος φτὸ καβούκι

(1) Κάπιο δρόμο καινούργιο στὸ κοινωνικὸ δρῦμα δεῖχνει τὸ δρῦμα τοῦ κ. Ταχύδουλου «Ζωντανὸν καὶ Πεθαμένον», ποὺ βγῆκεν ἀπὸ τὴ ζωὴ μας μὲ πρωτότυπο τρόπο.

μας σὰν τὶς χελῶνες νὰ μένουμε κουφοὶ σ' ὅ,τι ὅμορφο μᾶς κράζει. Αὐτὸς θὰ ἥταν ἀλληλ ἄργηση τῆς ζωῆς, γιατὶ δεῖξιο ζωῆς εἶναι ἡ ζήτηση καὶ φυσικὸ τοῦ ἀνθρώπου νὰ γυρεύῃ πάντα τὸ νέο καὶ νὰ μὴν εὐχαριστεῖται μονάχα μὲ τὰ παλιά. Καὶ κάθε ἀληθινὸς καὶ δημιουργικὸς ποιητὴς θέλει νὰ πλάσῃ δικὰ του καὶ λέει πάντα μὲ τὸ μυαλό του, κι ἀν δὲν τοὺς ξέρει τοὺς δέλχυνει ἀληθινοὺς μὲ τὸ ἔργο του τοὺς στίχους τοῦ παλαιοῦ Τιμόθεου:

Οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά.
Κανύν γὰρ μάλιστα πρινασσω.
Νέος δὲ Ζεὺς βασιλεύει,
Τὸ πάλαι δὲ ίδιον Κρόνος ἄργων.
'Απίτω Μοῦσα παλαιά. (2)

Συμπέρασμα: νὰ πλάθουμε νέο δικό μας κι ἔντονη νὰ πάρουμε ἀπὸ τὸ ξένο νὰ ξεδιαλέγουμε μὲ προσοχὴ κανένο ποὺ μᾶς χρειάζεται καὶ ποὺ ταιριάζει στὴν ἔθνική μας ψυχή. Νὰ κεντρόνουμε δηλ. στὸ Ἑλληνικὸ πνευματικὸ δέντρο τὸ Εὐρωπαϊκὸ μὲ τρόπο ποὺ νὰ βεβαιώνῃ τὸ δημιουργικὸ δυνάμωμα.

"Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πνέματα τῆς ἐποχῆς μας καὶ τοῦ κόσμου ὁλου, δὲ Βάγνερ, ὅταν ἔβανε μὲς στὸ μυαλό του τὰ θεμέλια τοῦ μεγάλου του ἔργου, τὴν κοινωνία γύρω του μελέτησε κ' εἰδεν. "Ακούσε τοὺς στεναγμοὺς της, τὶς θλαστήμες της πρὸ τὴ ζωὴ. Ξάνοιξε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του τὸ βαθύτερο πόνο της: ἔνωνε τὴν κρυφή της λύπη, γιατὶ πουθενὰ δὲν ξεχώριζε τὴν ἐλπίδα καλητερούσινης. Κ' εἶπε μὲ τὸ ἔργο του νὰ γνωρίσῃ σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀπελπισμένους, σ' ὅλους τοὺς λατρευτάδες τοῦ θανάτου, τὴ γλύκα τῆς ζωῆς, νὰ δυναμώσῃ τὴν πίστη τους καὶ νὰ τοὺς φέρῃ τὴν ἡθικὴ γιατριά. Τὶ ἔκαψε; (4) Στὴν παράδοση ἔτρεζε. Καὶ νὰ πῶς ἡ τετραλογία τοῦ «Δαχτυλιδίου τῶν Νιβελούνγγεν» διαπλατεῖ τὶς θύες τοῦ κόσμου, ποὺ σὲ πονεμένες ψυχὲς λαχταρούσαν. Τοὺς δείχνει δὲ Βάγνερ τὴν ὄμορφια μὲ τὴν εὐαγγελικὴ ἀγάπη θρεμένη, γιὰ γιάτρισσας τους. Γίνεται ἐπαναστάτης στὴν τέγην καὶ τὰ ὄπλα του τὰ παιρνεῖς ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς φυ-

(2) Th. Bergk.—Poetae Lyrici Graeci.—Τιμόθεος ἀπόσπ. 8.

(3) Δὲν ξετάξω τὸ μουσικὸ μέρος τοῦ ἔργου του, γιατὶ δὲν ξέρω ἀπὸ μουσικὴ, παρὰ τὸ δραματικὸ καὶ τὰ λίγα μου αὐτὰ λόγια εἶναι ἡ κρίση μου γιὰ τὸ ἔργο του ἀπὸ δσα σκετικὰ διάβασα.

νεται, στὴν ὑπόληψί τους, ἡ γρηγὴ ξεσφωνίσει.

— Τὶ ταιριασμένο ἀντρόγυνο, νὰ σ' πῶ!

— Σὲ τὶ εἶνε ταιριασμένο, θειά Μορισώ; τὴν ἐρώτησαν.

— Νά, πλειὰ π. . . . . σ γιαός, καὶ π. . . . . σ θυγατέρα· ἀπόντησεν ἡ γερόντισσα.

Μιὰ χρονιά, εἶνε τώρα πολὺς καιρός, δὲ καινούργιος δόμικαρχος ποὺ εἶχε γείνη στὸ χωριό, θέλοντας νὰ νεωτερίσῃ, ξάδεψε ὀλίγες χιλιάδες τοῦ Δήμου τοῦ οτωχοῦ, γιὰ νὰ κάμη λέει «ἀρτεσιανὰ φρέατα.» "Υστερὸς ἀπὸ ὀλίγους μῆνες, τὰ φευτοπήγαδα χάλασαν, κ' ἔγειναν χρηστα. Η θειά Μορισίνα, πῆγεν ἔνα βράδυ νὰ γερίσῃ τὸ κανατάκι της, 'ε ἐν' ἀπ' αὐτά, καὶ δὲν ηὔρε τοὺς νερὸς στάλα.

— Παλαβώσανε καὶ τὰ φτιάσανε παλαβώσανε καὶ τὰ χαλάσανε; εἶπε.

Θαρρώ πῶς αὐτὸς ἡτον τὸ ἀπόφτεινα της τὸ τελευταῖο. "Υστερὸς ἀπὸ ὀλίγο, σχωρέθηκε.

Μιὰ βραδεά, πρὸ χρόνων, δέταν εἶχε βρῆ περίπατο ἓνα ζευγάρι ἀρρεβωνιασμένων, δέποι ή μανάδες καὶ τῶν δυό κατὰ παληὰ φεγάδια εἶχαν, φαί-